

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 997/2015
25.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Б.М., због кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.М., адв. М.А., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К 249/14 од 08.04.2015. године и Вишег суда у Врању 1Кж 305/15 од 09.06.2015. године, у седници већа одржаној дана 25.11.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.М., адв. М.А., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К 249/14 од 08.04.2015. године и Вишег суда у Врању 1Кж 305/15 од 09.06.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К 249/14 од 08.04.2015. године, окривљени Б.М. оглашен је кривим због кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 1. Кривичног законика за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и истовремено одређено да се иста неће извршити ако окривљени у року од две године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Окривљени је обавезан да суду на име судског пашала плати износ од 2.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка износ од 16.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Оштећена О.П. ради остваривања имовинскоправног захтева упућена је на парницу.

Истом пресудом одбијен је и предлог Основног јавног тужиоца у Владичином Хану да се према окривљеном сходно одредби члана 86. Кривичног законика изрекне мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије.

Пресудом Вишег суда у Врању 1Кж 305/15 од 09.06.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљеног Б.М. и Основног јавног тужиоца у Владичином Хану а пресуда Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К 249/14 од 08.04.2015. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног Б.М., адв. М.А. поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) у вези члана 4. Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Према наводима захтева браниоца окривљеног Б.М., адв. М.А., побијаним правноснажним пресудама повређен је закон из члана 438. став 1. тачка 1) у вези члана 4. ЗКП, јер је супротно начелу забране поновног суђења и кажњавања из члана 4. став 1. Протокола број 7. уз Европску конвенцију о заштити људских права и основних слобода и из члана 4. став 1. ЗКП, окривљени оглашен кривим за исто дело за које је већ раније осуђен пресудом прекршајног суда у Врању Пр 8215/11 од 15.11.2011. године, која има карактер кривичне одлуке и односи се на потпуно исти чињенични опис критичног догађаја.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости у погледу повреде закона којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП због постојања околности (правноснажно пресуђена ствар) која трајно искључује кривично гоњење, по оцени Врховног касационог суда нису основани.

Из списка предмета произилази да је правноснажним решењем Прекршајног суда у Врању 4Пр 8215/11 од 15.11.2011. године окривљени Б.М. оглашен кривим због прекршаја из члана 331. став 2. у вези става 1. тачка 55. Закона о безбедности саобраћаја на путевима за које је осуђен на новчану казну у износу од 30.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 15 дана по правноснажности пресуде, а ако исту не плати у остављеном року иста ће бити замењена у казну затвора у трајању од 30 дана, а побијаним пресудама како је већ

наведено окривљени је оглашен кривим због кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 1. Кривичног законика.

По налажењу Врховног касационог суда чињенични опис кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 1. Кривичног законика, који је предмет оптужбе у овом кривичном поступку, битно је различит у погледу радњи извршења као објективна и субјективна обележја тог кривичног дела, у односу на чињенични опис прекршаја у означеној прекршајној пресуди.

Наиме, чињенични опис прекршаја за које је окривљени оглашен кривим у прекршајном поступку и кажњен, садржи само елементе прекршаја из члана 331. став 2. у вези става 1. тачка 55. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, а не садржи елементе кривичног дела из члана 289. КЗ то јест чињенице и радње које се односе на поступање окривљеног супротно одредби члана 21. и члана 82, као и члана 187. став 2. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, као и да је као учесник у саобраћају довео у опасност тела оштећених и нанео им лаке телесне повреде, описане у изреци првостепене пресуде.

Имајући у виду, природу изостављених радњи окривљеног у чињеничном опису прекршаја за које је оглашен кривим, по оцени Врховног касационог суда не може се рећи да се опис прекршаја у питању односи на потпуно исти чињенични опис кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 1. КЗ које је предмет оптужбе у овом кривичном поступку, а који је различит у погледу радњи извршења као обележја тог кривичног дела и последице у виду наношења лаких телесних повреда оштећених, у односу на чињенични опис прекршаја у означеној прекршајној пресуди, то се без основа у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног истиче да се у конкретном случају ради о пресуђеној ствари.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев одбио као неоснован и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.